ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)
της 18ης Ιανουαρίου 2007 *

Στην υπόθεση C-104/06,

με αντικείμενο προσφυγή λόγω παραβάσεως βάσει του άρθρου 226 ΕΚ που ασκήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2006,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους L. Ström van Lier και R. Lyal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Βασιλείου της Σουηδίας, εκπροσωπούμενου από τον A. Kruse,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Juhász, πρόεδρο τμήματος, Γ. Αρέστη (εισηγητή) και J. Malenovský, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

ενόψει της ληφθείσας αποφάσεως, ύστερα από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, να κριθεί η υπόθεση χωρίς την ανάπτυξη προτάσεων εκ μέρους του,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Σουηδίας, έχοντας θεσπίσει και διατηρήσει σε ισχύ φορολογική νομοθεσία δυνάμει της οποίας η αναστολή επιβολής φόρου όσον αφορά τις υπεραξίες που πραγματοποιούνται κατά τη μεταβίβαση κατοικίας διαμονής από τον κύριό της όταν ο τελευταίος αποκτά νέα κατοικία χορηγείται μόνον εάν η μεταβιβασθείσα κατοικία και η νεωστί κτηθείσα κατοικία βρίσκονται, και οι δύο, στο σουηδικό έδαφος, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 56 ΕΚ, παράγραφος 1, ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 28, 31 και 40 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία για τον ΕΟΧ).

Το νομικό πλαίσιο

Η Συμφωνία για τον ΕΟΧ

2 Το άρθρο 28 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ ορίζει:

«1. Εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων μεταξύ των κρατών μελών της ΕΚ [Ευρωπαϊκής Κοινότητας] και των κρατών της ΕΖΕΣ [Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών].

2. Η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών της ΕΚ και των κρατών της ΕΖΕΣ, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας και απασχόλησης.

3. Υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας, η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων περιλαμβάνει το δικαίωμά τους:

α) να αποδέχονται κάθε πραγματική προσφορά εργασίας·

β) να διακινούνται ελεύθερα, για τον σκοπό αυτό, στο έδαφος των κρατών μελών της ΕΚ και των κρατών της ΕΖΕΣ·

γ) να διαμένουν σε ένα από τα κράτη μέλη της ΕΚ ή της ΕΖΕΣ με σκοπό να ασκούν εκεί ορισμένη εργασία σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που διέπουν την απασχόληση των εργαζομένων υπηκόων αυτού του κράτους·

δ) να παραμένουν στο έδαφος ενός κράτους μέλους της ΕΚ ή της ΕΖΕΣ και μετά την άσκηση σε αυτό ορισμένης εργασίας.

4. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν εφαρμόζονται προκειμένου περί απασχολήσεως στη δημόσια διοίκηση.

5. Οι ειδικές διατάξεις όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων περιλαμβάνονται στο παράρτημα V.»

3 Το άρθρο 31, της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ έχει ως εξής:

«1. Στα πλαίσια των διατάξεων της παρούσας συμφωνίας, δεν υπάρχουν περιορισμοί στην ελευθερία εγκατάστασης των υπηκόων ενός κράτους μέλους της ΕΚ ή της ΕΖΕΣ στο έδαφος οιουδήποτε άλλου από τα κράτη αυτά. Αυτή εκτείνεται επίσης στους περιορισμούς για την ίδρυση πρακτορείων, υποκαταστημάτων ή θυγατρικών εταιρειών από τους υπηκόους ενός κράτους μέλους της ΕΚ ή κράτους της ΕΖΕΣ που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφος οιουδήποτε από τα κράτη αυτά.

Η ελευθερία εγκαταστάσεως περιλαμβάνει την ανάληψη και την άσκηση μη μισθωτών δραστηριοτήτων, καθώς και τη σύσταση και τη διαχείριση επιχειρήσεων, και ιδίως εταιρειών, κατά την έννοια του άρθρου 34, δεύτερο εδάφιο, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που ορίζονται από τη νομοθεσία της χώρας εγκατάστασης για τους δικούς της υπηκόους με την επιφύλαξη των διατάξεων του κεφαλαίου 4.

2. Οι ειδικές διατάξεις όσον αφορά το δικαίωμα εγκατάστασης περιλαμβάνονται στα παραρτήματα VIII ως XI.»

Η εθνική νομοθεσία

4 Το κεφάλαιο 47 του σουηδικού νόμου σχετικά με τον φόρο εισοδήματος 1999:1229 [inkomstskattelagen (1999:1229), στο εξής: IL], που φέρει τον τίτλο «Αναστολή φορολογήσεως», περιλαμβάνει διατάξεις σχετικές με την αναστολή φορολογήσεως κατά τη μεταβίβαση ιδιοκατοικήσεως ή δικαιώματος οικήσεως επί ιδιωτικού συνεταιρικού κτιρίου, καθώς και με τον τρόπο αντιμετωπίσεως αυτής της αναστολής σε περίπτωση μεταγενέστερης μεταβιβάσεως.

5 Το άρθρο 2 του κεφαλαίου 47 του IL, που αφορά τους όρους αναστολής φορολογήσεως, ορίζει:

«Ο φορολογούμενος μπορεί να τύχει αναστολής φορολογήσεως εφόσον:

1) δηλώνει υπεραξία κατά τη μεταβίβαση αρχικής κατοικίας διαμονής,

2) έχει αποκτήσει ή σχεδιάζει να αποκτήσει νέα σε αντικατάσταση της παλιάς κατοικία και

3) διαμένει ή σχεδιάζει να διαμείνει στη νέα κατοικία.»

6 Δυνάμει του άρθρου 3, πρώτο εδάφιο, του κεφαλαίου 47 του IL, ως αρχική κατοικία διαμονής νοείται η ιδιωτική κατοικία που κείται στη Σουηδία και αποτελεί, κατά τη μεταβίβασή της, την κατοικία μόνιμης διαμονής του φορολογουμένου.

7 Στο τμήμα του κεφαλαίου 47 του IL, που φέρει τον τίτλο «Νέα σε αντικατάσταση της παλαιάς κατοικία διαμονής», περιλαμβάνεται το άρθρο 5 του ίδιου αυτού κεφαλαίου, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 2003:1206 (lagen om ändring i inkomstskattelagen 1999:1229), το οποίο προβλέπει τα ακόλουθα:

«Ως νέα σε αντικατάσταση της παλαιάς κατοικία διαμονής νοείται περιουσιακό στοιχείο κείμενο στη Σουηδία το οποίο, κατά την κτήση του, αποτελείται:

1) από οικία μετά του σχετικού οικοπέδου που αποτελούν ενιαία οικιστική μονάδα,

2) από οικία επί ακινήτου ανήκοντος σε άλλο πρόσωπο,

3) από οικία διαρρυθμισμένη για μία ή δύο οικογένειες μαζί με το οικόπεδό της εντός γεωργικής μονάδας,

4) από ακίνητο επί του οποίου έχει κατασκευασθεί οικία όπως η των σημείων 1 ή 3, ή

5) από κατοικία στο πλαίσιο εταιρίας ιδιωτικών κατοικιών.»

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

8 Εκτιμώντας ότι οι διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL και, ιδίως, αυτές των άρθρων 2 έως 5 του κεφαλαίου αυτού, που εξαρτούν την αναστολή φορολογήσεως της υπεραξίας που προκύπτει από τη μεταβίβαση ιδιωτικού κτιρίου διαμονής ή δικαιώματος οικήσεως αφορώντος ιδιωτικό συνεταιριστικό κτίριο από την προϋπόθεση ότι η αποκτώμενη νέα κατοικία διαμονής, γνωστή ως «νέα σε αντικατάσταση της παλαιάς κατοικία διαμονής», κείται στη σουηδική επικράτεια, συνιστούν παράβαση των υποχρεώσεων που το Βασίλειο της Σουηδίας υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 56, παράγραφος 1, ΕΚ, καθώς και 28, 31 και 40 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ, η Επιτροπή, με έγγραφό της της 1ης Απριλίου 2004, όχλησε αυτό το κράτος μέλος ζητώντας του να υποβάλει τις σχετικές παρατηρήσεις του.

9 Οι σουηδικές αρχές έχουν κατ' ουσίαν αναγνωρίσει ότι το σύστημα της αναστολής φορολογήσεως, όπως προκύπτει, ιδίως, από την εφαρμογή των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 2 έως 5 του κεφαλαίου 47 του IL, συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία προσώπων και κεφαλαίων. Παρ' όλ' αυτά, οι εν λόγω αρχές θεώρησαν ότι οι επίμαχες διατάξεις αιτιολογούνται από υπέρτερους λόγους γενικού συμφέροντος και, πιο συγκεκριμένα, από την ανάγκη διασφαλίσεως της συνοχής του εθνικού φορολογικού συστήματος.

10 Η Επιτροπή, μη έχοντας πεισθεί από την επιχειρηματολογία των σουηδικών αρχών, διατύπωσε, στις 5 Ιουλίου 2005, αιτιολογημένη γνώμη με την οποία, αφενός, επανέλαβε την αιτίασή της που αντλείται από το γεγονός ότι οι επίδικες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL θίγουν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων καθώς και αυτήν των κεφαλαίων και, αφετέρου, κάλεσε το Βασίλειο της Σουηδίας να λάβει τα μέτρα που ήσαν αναγκαία για τη συμμόρφωσή του προς τη γνώμη αυτή εντός προθεσμίας δύο μηνών υπολογιζομένης από της κοινοποιήσεώς της.

11 Δεδομένου ότι οι σουηδικές αρχές ενέμειναν, κατ' ουσίαν, με την απάντησή τους προς την εν λόγω αιτιολογημένη γνώμη, στη θέση τους ότι οι επίμαχες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL αιτιολογούνταν από την ανάγκη διασφαλίσεως της συνοχής του εθνικού φορολογικού συστήματος, η Επιτροπή αποφάσισε την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής.

Επί της προσφυγής

12 Επιβάλλεται, προεισαγωγικώς, να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι η άμεση φορολογία εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, τα τελευταία οφείλουν, παρ' όλ' αυτά, να την ασκούν τηρώντας το κοινοτικό δίκαιο (βλ. αποφάσεις της 4ης Μαρτίου 2004, C-334/02, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2004, σ. I-2229, σκέψη 21, καθώς και της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-446/03, Marks & Spencer, Συλλογή 2005, σ. I-10837, σκέψη 29).

13 Πρέπει να εξεταστεί εάν, όπως διατείνεται η Επιτροπή, οι διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL και, ιδίως, οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 2 έως 5 του κεφαλαίου αυτού συνιστούν περιορισμό του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων και των κεφαλαίων, όπως αυτό έχει καθιερωθεί με τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ, 43 ΕΚ και 56, παράγραφος 1, ΕΚ, καθώς και με τα άρθρα 28, 31 και 40 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

Επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων

14 Με την αιτίαση αυτή η Επιτροπή ισχυρίζεται, πρώτον, ότι το Βασίλειο της Σουηδίας έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

15 Το άρθρο 18 ΕΚ, που θεσπίζει, γενικώς, το δικαίωμα κάθε πολίτη της Ενώσεως να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, συγκεκριμενοποιείται, ειδικότερα, στα άρθρα 43 ΕΚ, όσον αφορά την ελευθερία εγκαταστάσεως, και 39 ΕΚ, όσον αφορά την ελευθερία κυκλοφορίας των εργαζομένων (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2006, C-345/05, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2006, σ. I-10633, σκέψη 13).

16 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα, αφενός, εάν αντίκειται προς τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ μια εθνική ρύθμιση όπως η αποτελούμενη από τις επίδικες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL.

17 Όλες οι σχετικές με την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ επιδιώκουν να διευκολύνουν, όσον αφορά τους κοινοτικούς υπηκόους, την άσκηση πάσης φύσεως επαγγελματικών δραστηριοτήτων σ' ολόκληρη την κοινοτική επικράτεια και αντίκεινται προς τις διατάξεις αυτές μέτρα που θα μπορούσαν να θέσουν σε δυσμενή μοίρα αυτούς τους υπηκόους όταν οι τελευταίοι επιδιώκουν να ασκήσουν οικονομική δραστηριότητα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους (βλ. την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2005, C-464/02, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 2005, σ. I-7929, σκέψη 34 καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

18 Κατά συνέπεια, διατάξεις που εμποδίζουν ή αποτρέπουν τον υπήκοο κράτους μέλους από το να εγκαταλείψει το κράτος καταγωγής του προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας συνιστούν εμπόδια σ' αυτήν την ελευθερία, έστω και αν οι εν λόγω διατάξεις εφαρμόζονται ανεξαρτήτως της ιθαγενείας των οικείων εργαζομένων (αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 2003, C-209/01, Schilling και Fleck-Schilling, Συλλογή 2003, σ. I-13389, σκέψη 25, καθώς και την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Δανίας, σκέψη 35).

19 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, έστω και αν, σύμφωνα με το γράμμα τους, οι διατάξεις σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων σκοπούν, ιδίως, στη διασφάλιση του ευεργετήματος της εθνικής μεταχειρίσεως από το κράτος υποδοχής, αντίκειται επίσης προς αυτές το να εμποδίζει το κράτος καταγωγής την ελεύθερη αποδοχή και άσκηση εργασίας εκ μέρους ενός από τους υπηκόους του εντός άλλου κράτους μέλους (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2002, C-385/00, De Groot, Συλλογή 2002, σ. I-11819, σκέψη 79).

20 Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τις διατάξεις σχετικά με την ελευθερία εγκαταστάσεως. Πράγματι, σύμφωνα με την εν λόγω νομολογία, έστω και αν οι διατάξεις αυτές, σύμφωνα με το γράμμα τους, σκοπούν στο να διασφαλίζεται εντός

του κράτους μέλους υποδοχής το ευεργέτημα της εθνικής μεταχείρισης, αντίκειται επίσης στις εν λόγω διατάξεις το να εμποδίζει το κράτος καταγωγής την εγκατάσταση εντός άλλου κράτους μέλους ενός από τους υπηκόους του ή μιας εταιρίας που έχει συσταθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του (αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 2004, C-9/02, De Lasteyrie du Saillant, Συλλογή 2004, σ. I-2409, σκέψη 42, και της 23ης Φεβρουαρίου 2006, C-471/04, Keller Holding, Συλλογή 2006, σ. I-2107, σκέψη 30).

21 Εν προκειμένω, έστω και αν οι επίδικες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL δεν εμποδίζουν σε έναν υποκείμενο στον φόρο εισοδήματος πολίτη στη Σουηδία να ασκήσει εργασία εντός άλλου κράτους μέλους ή, γενικότερα, να ασκήσει το δικαίωμά του εγκαταστάσεως, παρ' όλ' αυτά, οι διατάξεις αυτές είναι δυνατόν να περιορίσουν την άσκηση αυτών των δικαιωμάτων συνεπαγόμενες, αν μη τι άλλο, αποτρεπτικό αποτέλεσμα έναντι των πολιτών που επιθυμούν να πωλήσουν τα ακίνητά τους προκειμένου να εγκατασταθούν σε άλλο κράτος μέλος, εκτός του Βασιλείου της Σουηδίας.

22 Πράγματι, είναι πρόδηλον ότι ο φορολογούμενος που αποφασίζει να πωλήσει το κτίριο στο οποίο διαμένει και το οποίο βρίσκεται στη Σουηδία, προκειμένου να μεταφέρει την κατοικία του εντός άλλου κράτους μέλους και να αποκτήσει εκεί νέο κτίριο προκειμένου να κατοικήσει σ' αυτό, στο πλαίσιο της ασκήσεως των δικαιωμάτων που παρέχουν τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ, υπόκειται σε φορολογική μεταχείριση δυσμενέστερη σε σχέση με αυτήν που επιφυλάσσεται σε πρόσωπο που διατηρεί την κατοικία του στη Σουηδία.

23 Αυτή η διαφορετική μεταχείριση σχετικά με την αναστολή φορολογήσεως της πραγματοποιηθείσας υπεραξίας, που είναι δυνατό να συνεπάγεται δυσμενείς επιπτώσεις στην περιουσία του επιθυμούντος να μεταφέρει την κατοικία του εκτός της Σουηδίας φορολογουμένου, μπορεί, όπως είναι επόμενο, να τον αποτρέψει από το να προβεί σε μια τέτοια μεταφορά.

24 Επομένως, εξαρτώσες το ευεργέτημα της αναστολής φορολογήσεως της υπεραξίας που προέρχεται από μεταβίβαση ιδιωτικής κατοικίας ή ιδιωτικού συνεταιρικού διαμερίσματος από την προϋπόθεση ότι η νέα κατοικία κείται στη σουηδική επικράτεια, οι συνδυασμένες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL και, ειδικότερα, τα

άρθρα 2 έως 5 του εν λόγω κεφαλαίου, είναι δυνατό να παρεμβάλλουν εμπόδια στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων καθώς και στην ελευθερία εγκαταστάσεως, όπως αυτές διασφαλίζονται από τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

25 Ωστόσο, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι εθνικά μέτρα ικανά να θίξουν ή να καταστήσουν λιγότερο ελκυστική την άσκηση των διασφαλιζομένων από τη Συνθήκη θεμελιωδών ελευθεριών είναι, παρ' όλ' αυτά, δυνατό να επιτρέπονται υπό τον όρο ότι με αυτά επιδιώκεται στόχος γενικού συμφέροντος, ότι είναι κατάλληλα για τη διασφάλιση της υλοποίησης του στόχου αυτού και ότι δεν υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου στόχου (προπαρατεθείσα απόφαση De Lasteyrie du Saillant, σκέψη 49, καθώς και απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2006, C-470/04, N, Συλλογή 2006, σ. I-7409, σκέψη 40).

26 Εξάλλου, αν και το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι η ανάγκη διατηρήσεως της συνοχής ενός φορολογικού συστήματος μπορεί να δικαιολογήσει περιορισμό στην άσκηση των διασφαλιζομένων από τη Συνθήκη θεμελιωδών ελευθεριών, πρέπει, παρ' όλ' αυτά, προκειμένου να μπορεί να ευσταθήσει ένα τέτοιο στηριζόμενο σε παρόμοια δικαιολόγηση επιχείρημα, να αποδεικνύεται η ύπαρξη άμεσου συνδέσμου μεταξύ του οικείου φορολογικού πλεονεκτήματος και της αντισταθμίσεως αυτού από συγκεκριμένη φορολογική προείσπραξη (βλ., κατά την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση Keller Holding, σκέψη 40 καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Παρ' όλ' αυτά, εν προκειμένω, το Βασίλειο της Σουηδίας όχι μόνο δεν προβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα προς απόδειξη του ότι οι επίδικες διατάξεις του IL δικαιολογούνται από την ανάγκη διασφαλίσεως της συνοχής του φορολογικού συστήματος αναστολής φορολογήσεως της υπεραξίας, αλλά, επιπλέον, με το υπόμνημά του αντικρούσεως, αναγνωρίζει την ύπαρξη της προσαπτομένης παραβάσεως. Συναφώς, το εν λόγω Βασίλειο ισχυρίζεται ότι, στο πλαίσιο της συμμορφώσεώς του προς τις εκ του κοινοτικού δικαίου υποχρεώσεις του, μελετάται τρόπου μεταρρυθμίσεως των περιπλόκων σχετικά με την αναστολή φορολογήσεως κανόνων.

28 Πρέπει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται με βάση την κατάσταση του κράτους μέλους όπως αυτή

παρουσιαζόταν κατά το πέρας της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας και ότι δεν είναι δυνατό να ληφθούν υπόψη οι επελθούσες στη συνέχεια μεταβολές (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2003, C-388/02, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Συλλογή 2003, σ. I-12173, σκέψη 6).

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι οι επίδικες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL είναι αντίθετες προς τα άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

30 Προκειμένου, εξάλλου, περί μη οικονομικώς ενεργών προσώπων, το ίδιο ακριβώς συμπέρασμα επιβάλλεται βάσει αιτιολογίας που ταυτίζεται με αυτήν που αφορά τη σχετική με το άρθρο 18 ΕΚ αιτίαση.

31 Δεύτερον, η Επιτροπή διατείνεται ότι το Βασίλειο της Σουηδίας έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 28 και 31 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ, σχετικά, αντίστοιχα, με την ελευθερία κυκλοφορίας των εργαζομένων και την ελευθερία εγκαταστάσεως.

32 Πρέπει να σημειωθεί, εν προκειμένω, ότι οι απαγορεύοντες τους περιορισμούς στην ελευθερία κυκλοφορίας και στην ελευθερία εγκαταστάσεως κανόνες των άρθρων 28 και 31 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ ταυτίζονται κατ' ουσίαν προς αυτούς των άρθρων 39 ΕΚ και 43 ΕΚ.

33 Επομένως, διαπιστώνεται ότι, υπό το πρίσμα του συμπεράσματος που περιλαμβάνεται στη σκέψη 29 της παρούσας αποφάσεως, οι επίδικες διατάξεις του κεφαλαίου 47 του IL είναι επίσης αντίθετες προς τα άρθρα 28 και 31 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να κριθεί βάσιμη όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την παράβαση των κανόνων της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ σχετικά με την ελευθερία κυκλοφορίας των προσώπων.

35 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι, το Βασίλειο της Σουηδίας, έχοντας θεσπίσει και διατηρήσει σε ισχύ φορολογικές διατάξεις, όπως αυτές του κεφαλαίου 47 του IL, που εξαρτούν το ευεργέτημα της αναστολής φορολογήσεως της υπεραξίας που προέρχεται από τη μεταβίβαση κτιρίου ιδιοκατοικήσεως ή δικαιώματος οικήσεως επί ιδιωτικού συνεταιρικού κτιρίου από την προϋπόθεση ότι η νέα κατοικία κείται επίσης στη σουηδική επικράτεια, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 28 και 31 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ.

Επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων

36 Εξάλλου, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Σουηδίας έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 56, παράγραφος 1, ΕΚ και 40 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ.

37 Δεδομένου ότι η επίδικη ρύθμιση αντίκειται προς τις διατάξεις της Συνθήκης και της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ σχετικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, δεν χρειάζεται να εξετασθεί χωριστά η εν λόγω ρύθμιση υπό το φως των άρθρων 56, παράγραφος 1, ΕΚ και 40 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ αναφορικά με την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 45).

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την έκδοση αποφάσεως σε βάρος του Βασιλείου της Σουηδίας και το τελευταίο ηττήθηκε, πρέπει αυτό να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφασίζει:

1) Το Βασίλειο της Σουηδίας, έχοντας θεσπίσει και διατηρήσει σε ισχύ φορολογικές διατάξεις, όπως αυτές του κεφαλαίου 47 του νόμου σχετικά με τον φόρο εισοδήματος (1999:1229) [inkomstskattelagen (1999:1229)], που εξαρτούν το ευεργέτημα της αναστολής φορολογήσεως της υπεραξίας που οφείλεται στη μεταβίβαση κτιρίου ιδιοκατοικήσεως ή δικαιώματος οικήσεως επί ιδιωτικού συνεταιρικού κτιρίου από την προϋπόθεση ότι η νέα κατοικία κείται επίσης στη σουηδική επικράτεια, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 18 ΕΚ, 39 ΕΚ και 43 ΕΚ, καθώς και από τα άρθρα 28 και 31 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)